



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 674/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., zastúpeného JUDr. Katarínou Húšťavovou, advokátska kancelária, Horná 67, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd 31/2013 z 15. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2014 doručená sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžd 31/2013 z 15. januára 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol rozhodnutím príslušného správneho orgánu z 12. marca 2013 uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. k) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podané odvolanie sťažovateľa nadriadený správny orgán svojím rozhodnutím z 30. mája 2013 zamietol. Sťažovateľ ho napadol žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podanou Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd svojím rozsudkom sp. zn. 23 S 250/2013 z 2. októbra 2013 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným rozsudkom sp. zn. 10 Sžd 31/2013 z 15. januára 2014, ktorým prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil. Proti tomuto rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie namietajúc, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), kde argumentoval, že *„jediný dôkazový materiál – nosič CD, ktorý zabezpečil Správny orgán na preukázanie viny Sťažovateľa nebol vykonaný (t.j. premietnutý) počas nariadeného pojednávania, ktorého sa zúčastnil obligátorne ustanovený právny zástupca Sťažovateľa z čoho vyplýva, že obsah záznamu a jeho vlastnosti predsa nemohli byť nikdy známe právnenému zástupcovi, keďže navyše nezastupoval Sťažovateľa v rámci priestupkového konania“*. Najvyšší súd konanie o podanom dovolaní uznesením sp. zn. 1 Sdo 13/2014 z 28. mája 2014 zastavil s odkazom na ustanovenie § 104 ods. 1 v spojení s ustanovením § 246c OSP, keďže nemal právomoc vo veci konať vzhľadom na neprípustnosť dovolania v správnom súdnictve.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje, že *«Odňatie možnosti byť prítomný pri vykonávaní dokazovania a odňatie možnosti bezprostredného vyjadrenia sa k vykonávanému dokazovaniu nie je predsa v súlade so zásadou práva na spravodlivý súdny proces najmä ak sa jedná o významný a jediný dôkaz zakladajúci vinu účastníka konania. Tento fakt nereflektoval ani Najvyšší súd SR na základe podaného odvolania a nenariadil vo veci pojednávanie za účelom odstránenia vady konania. Princípmi spravodlivého*

súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, a „kontradiktórnosť súdneho konania.“».

Podľa názoru sťažovateľa namietaným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd 31/2013 z 15. januára 2014 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu odňatia možnosti účastníka konať pred súdom, z dôvodu porušenia zásad kontradiktórnosti konania a rovnosti účastníkov konania a z dôvodu odňatia spravodlivosti.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžd/31/2013 z 15. januára 2014 predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal mu tiež trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Z doložky právoplatnosti a vykonateľnosti vyplýva, že namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Sžd 31/2013 z 15. januára 2014 nadobudol právoplatnosť 17. marca 2014. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 28. júla 2014 (na poštovú prepravu bola podaná 24. júla 2014), teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ktorá sa skončila už 19. mája 2014.

Sťažovateľ vo vzťahu k otázke splnenia procesnej podmienky včasnosti formuluje stanovisko, v ktorom sa opiera o ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu. Podmienkou je uplatnenie sťažnosti na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.

U sťažovateľa však nešlo o situáciu predvídanú označenou judikatúrou ústavného súdu, keďže v jeho prípade explicitne právny poriadok (pozri § 246c ods. 1 tretiu vetu OSP v nadväznosti na § 236 ods. 1 OSP) a zároveň konštantná judikatúra ústavného súdu (pozri napr. IV. ÚS 208/08, IV. ÚS 274/09, II. ÚS 87/09, II. ÚS 65/2010) vylučovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania. Bolo teda vylúčené, aby najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania s ohľadom na dovolacie dôvody, pretože jeho neprípustnosť bola daná ex lege bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, mohol a mal vedieť, že je dovolanie v správnom súdnictve neprípustné a konanie bude zastavené, a teda dovolanie nebolo možné v jeho prípade považovať za účinný prostriedok nápravy. Sťažovateľ bol tak oprávnený ochranu svojich práv uplatniť sťažnosťou adresovanou ústavnému súdu priamo voči právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, samozrejme, v lehote predpokladanej ustanovením § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene a v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ju odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014